

Hermanis Paukšs

“PELĪTE MELĪTE”

(luga bērniem 2 cēlienos)

DARBOJAS:

RŪĶIS NŪĶIS
RŪĶĪTE PUĶĪTE
KAĶIS SATVERCAPS
PELĪTE MELĪTE
TĀRPIŅŠ ŠAHINŠAHS

1. CĒLIENS

1. SKATS

RŪKA NŪKA MĀJIŅAS IEKŠSKATS. GUĻ KAĶIS SATVERCAPS.
PARĀDĀS PELĪTE MELĪTE, PAKUTINA SATVERCAPA ŪSAS.
SATVERCAPS NOŠĶAUDĀS.

Melīte. Vesels!

Satvercaps (atver acis). Pateicos... Kas novēlēja?...

Melīte. Es. Pelīte Melīte.

Satvercaps. Nevar būt.

Melīte. Kāpēc nevar?

Satvercaps. Tāpēc, ka pelītes nemēdz kaķiem veselību vēlēt.

Melīte. Ja negribi – netici!

Satvercaps. Pareizi. Negribu. Un neticu. (Aizver acis.)

Melīte. Un tā visu mūžu! Neviena man netic! Tāpēc arī iesaukuši par
Melīti!

Satvercaps (paver acis). Tiešām?

Melīte. Jā. Bet es vienmēr runāju tikai patiesību!

Satvercaps. Nevar būt.

Melīte. Bet tu paskaties uz mani!

Satvercaps. Nu? Paskatījos.

Melīte. Vai tad es neesmu pele?

Satvercaps. Esi gan, kā rādās.

Melīte. Un ko es tev teicu? Es taču teicu, ka esmu pele! Bet tu neticēji!

Satvercaps. Nu – tagad ticu. (Aizver acis.)

Melīte. Tev nu gan ir labi, Satvercap...

Satvercaps. Tiešām?

Melīte. Protams. Jo tev viss ir!

Satvercaps (atver acis). Nav tiesa! Man daudz kā nav! Man, piemēram, nav ragu!

Melīte. Taisnība. Bet ragi tev nemaz nav vajadzīgi.

Satvercaps. Pareizi. Nav gan. Jo kāds tad es izskatīšos!

Melīte. Toties tevi ir draugs – rūķis Nūķis.

Satvercaps. Pareizi. Tas gan man ir.

Melīte. Un vēl tev ir mājas.

Satvercaps. Pareizi. Tas arī man ir.

Melīte. Bet man nav nekā.

Satvercaps. Nav tiesa. Ja tu esi pele, tad vismaz astei tev ir jābūt.

Melīte. Protams, ka man ir aste! Bet aste jau ir katram! Pat tev!

Satvercaps. Nav tiesa! Tas ir – man, protams ir aste, bet rūķim Nūķim, piemēram, nav astes!

Melīte. Protams, ka nav! Kur tu esi redzējis rūķi ar asti?!

Satvercaps. Neesmu.

Melīte. Bet vai peli bez astes tu esi redzējis?

Satvercaps. Nē... pagaidām vēl ne...

Melīte. Nu redzi! Ne jau par astēm es runāju! Es runāju par to, ka man nav ne drauga, ne māju!

Satvercaps. Nu... es tur nejūtos vainīgs.

Melīte. Es jau arī nesaku, ka tu esi vainīgs. Es tikai domāju – varbūt, ka tu varētu būt mans draugs?

Satvercaps. Es?!

Melīte. Un kāpēc gan ne?

Satvercaps. Pirmkārt, tāpēc, ka es tevi tūlīt apēdīšu!

Melīte. Bet, ja es būšu tava draudzene, tad taču tu mani neapēdīsi! Draugs neēd! Vai ne?

Satvercaps. Pieņemsim. Bet man jau ir draugs, kā tu zini – rūķis Nūķis.

Melīte. Tas nekas! Draugi var būt vairāki! Vai tad neesi to dzirdējis? Bet tev ir tikai viens. Vai nebūtu jauki, ja tev būtu divi draugi?

Satvercaps. Iespējams. Es par to padomāšu. Tikai neceri, ka mans otrais draugs varētu būt tu!

Melīte. Un kāpēc gan ne?

Satvercaps. Tāpēc, ka citi kaķi smiesies, ja uzzinās, ka es draudzējos ar peli!

Melīte. Bet citu kaķu taču te tuvumā nav.

Satvercaps. Pagaidām nav. Bet var uzrasties. Vai tad tu nezini, kā ir ar kaķiem – te viņu nav, bet te pēkšņi uzrodas. (Aizver acis.)

Melīte (atkal pakutina Satvercapa ūsas, tas nošķaudās). Vesels!

Satvercaps. Pateicos. Ja vēlreiz kutināsi, satveršu tevi – caps! – un apēdīšu!

Melīte. Nu protams! Tu taču esi Satvercaps! Bet paklausies, Satvercap – ja tu ar mani draudzēsies, es tev atklāšu kādu noslēpumu!

Satvercaps (paver acis). Nu? Kādu tad?

Melīte. Vai draudzēsies?

Satvercaps. Tikai tad, ja tavs noslēpums tiešām būs tā vērts.

Melīte. Labi. Tad klausies! Vai esi ievērojis, ka tavs draugs rūķis Nūķis ir skumjš?

Satvercaps. Jā. Bet viņš vienmēr ir tāds.

Melīte. Un vai tu zini, kāpēc?

Satvercaps. Nē. Nezinu.

Melīte. Tas notika kādu laiku atpakaļ. Tad, kad tu ar Nūķi vēl nedraudzējies. Viņam bija draudzene – rūķīte Puķīte.

Satvercaps. Ei nu?

Melīte. Kad es tev saku! Vai varbūt tu man netici?

Satvercaps. Protams, ka neticu. Bet melo vien tālāk! Es klausos.

Melīte. Un tad... kādu dienu... rūķīte Puķīte pazuda...

Satvercaps. Nu, nu?

Melīte. Rūķis Nūķis ilgi meklēja savu draudzeni... bet nekur vairs nevarēja atrast to...

Satvercaps. Un tad?

Melīte. Un tad viņš kļuva skumjš... Saproti?

Satvercaps. Saprotu.

Melīte. Bet vēl pēc tam viņš sadraudzējās ar tevi. Lūk, tā...

Satvercaps. Mjā...

Melīte. Nu? Vai tagad tu draudzēsies ar mani?

Satvercaps. Nezinu.

Melīte. Bet tu taču apsolīji!

Satvercaps. Neko es neapsolīju! Es teicu – tikai tad, ja tavs noslēpums būs tā vērts! Bet tagad... es tiešām nesaprotu, kāds man no tava noslēpuma labums!

Melīte. Mēs par abiem varētu mēģināt rūķīti Puķīti atrast! Tad rūķis Nūķis vairs nebūtu tik skumjš! Nu? Vai tas nav tā vērts?

Satvercaps. Atrast rūķīti Puķīti?... Bet kur tad viņa ir?

Melīte. Nezinu. Tāpēc jau es tev saku, ka jāmeklē!

Satvercaps. Un tu domā, ka mēs varētu viņu atrast?

Melīte. Varētu. Tu man netici?

Satvercaps. Neticu. Un neticu, ka tāda rūķīte Puķīte vispār ir bijusi!

Melīte. Kāpēc?

Satvercaps. Tāpēc, ka rūķis Nūķis man pats par viņu būtu pastāstījis!

Melīte. O, Satvercapīņ! Tu vēl kā nākas nepazīsti rūķus! Viņi nelabprāt stāsta citiem par savām bēdām!

TĀLUMĀ IESKANAS RŪĶA NŪĶA DZIESMA.

Satvercaps. Labi. To mēs noskaidrosim. Tur nāk rūķis Nūķis. Es viņam paprasīšu par Puķīti. Un, ja izrādīsies, ka tev ir taisnība, tad runāsim tālāk.

Melīte. Labi, Satvercap! Gan redzēsi! (Prom.)

2. SKATS

UZNĀK RŪĶIS NŪĶIS.

Nūķis. Sveiks, Satvercap! Kā klājas?

Satvercaps. Sveiks, Nūķi! Paldies par apvaicāšanos. Man klājas labi. Bet es nezinu, kā klājas tev!

Nūķis. Nū... Kas man vainas. Es tev atnesu pieniņu.

Satvercaps. Paldies par pieniņu, Nūķi! Tu esi ļoti laipns. Bet ne par to es gribēju ar tevi runāt...

Nūķis (liedams pienu). Tu gribēji ar mani runāt? Par ko tad?

Satvercaps. Es gribēju noskaidrot, kāpēc tu esi tik skumjš.

Nūķis. Ei nu ei! Vai tad skumjāks, nekā parasti?

Satvercaps. Nē, es nesaku, ka skumjāks...

Nūķis. Bet tad taču viss ir kārtībā! Dzer pieniņu, Satvercap!

Satvercaps. Redzi, draugs... Tu, lūdzams, neizvairies no atbildes!... Es saprotu, ka rūķis reizēm var būt skumjš... Reizēm!... Bet ne jau visu laiku!... Taču tu, Nūķi, esi skumjš visu laiku!... Un tas nozīmē, ka kaut kas nav kārtībā!... Vai es nepareizi spriežu?

Nūķis. Nū... Tu spried pareizi, Satvercap. Bet loc tagad pienu un nerunāsim vairs par to.

Satvercaps. Nē! Runāsim! Es ciest nevaru, ka mans draugs ir tik skumjš! Un tu taču esi mans draugs?

Nūķis. Protams, Satvercap.

Satvercaps. Tātad man ir jāzina, kāpēc tu esi skumjš!

Nūķis. Bet no tā taču nekas nemainīsies.

Satvercaps. Vienalga!... Izstāsti man!... Citādi es nepieskaršos pienam!... Un vispār – neēdīšu tik ilgi, kamēr nomiršu badā!

Nūķis. Tas ir īss stāsts... Ļoti īss un ļoti bēdīgs... Nū... Bija man draudzene, Satvercap... un nu tā ir pazudusi...

Satvercaps. Tātad Melītei taisnība...

Nūķis. Ko tu teici?

Satvercaps. Es teicu – ja pazudusi, tad jāatrod!

Nūķis. Es viņu nespēju atrast...

Satvercaps. Bet ir taču kāds, kas spēj!

Nūķis. Kurš tad?

Satvercaps. Nu, piemēram... piemēram... Varbūt es?...

Nūķis. Ak, Satvercap, Satvercap... labais draudziņ... Loc tagad pienu. Es taču tev izstāstīju savu skumju iemeslu.

Satvercaps. Jā, protams – nu var arī nedaudz palakt! (Lok.) Paldies tev, Nūķi – ļoti garšīgs piens!

Nūķis. Nu re – un tu gribēji no tāda atteikties... (Paņem grozu.)

Satvercaps. Vai tu kur iesi?

Nūķis. Jā – jāapskatās, vai nav kāda sēne izlīdusi.

Satvercaps. Nu, nu – tikai neesi pārāk ilgi.

Nūķis. Nekādā gadījumā, Satvercap. (Dziedādams prom.)

3. SKATS

Melīte (izlien). Nu? Vai pārliecinājies?

Satvercaps. Pārliecinājos. Tev patiešām izrādījās taisnība. Nāc – par to tu drīkst mazliet palakt no manas bļodiņas. Nebaidies – es tevi neaiztikšu.

Melīte. Paldies. (Mielojas kopā ar Satvercapu.)

Satvercaps. Tagad mums atliek vēl kāds sīkums.

Melīte. Kāds tad?

Satvercaps. Vai palīdzēsi man?

Melīte. Palīdzēšu.

Satvercaps. Apsoli?

Melīte. Apsolu. Bet ko?

Satvercaps. Jāatrod rūķīte Puķīte.

Melīte. Nu gan pateici. Tas nav nekāds sīkums. Tas ir sarežģīts uzdevums.

Satvercaps. Vienalga. Tu apsoli, tātad mums tas ir jāpaveic. Citādi es tevi – caps!...

Melīte. Un satversi! Zinu. Jo tu esi Satvercaps.

Satvercaps. Protams. Nu? Vai būsi paēdusi?

Melīte. Jā. Paldies tev.

Satvercaps. Nav par ko. Sāksim tik meklēt!

Melīte. Sāksim.

Satvercaps. Un no kuras vietas?

Melīte. Vispirms mums vajadzētu atrast tārpiņu Šahinšahu.

Satvercaps. Tārpiņu Šahinšahu?

Melīte. Jā. Tārpiņš Šahinšahs ir varens burvis. Es domāju, ka šai gadījumā tikai viņš var mums palīdzēt.

Satvercaps. Ak tā?

Melīte. Tu man netici?

Satvercaps. Protams, ka neticu. Bet kur lai mēs to Šahinšahu meklējam?

Melīte. Kādā tukšā pudelē.

Satvercaps. Pudelē?

Melīte. Jā, cik es zinu, tad tārpiņš Šahinšahs mitinās kādā tukšā pudelē.

Satvercaps. Kurā tad?

Melīte. Tik smalki es nezinu. Ir jāmeklē.

Satvercaps. Nu gan tu izdomā! Kāpēc lai varens burvis līstu kaut kādā tur tukšā pudelē?! Vai tad viņš nevar sev uzburt pili vai kaut ko tamlīdzīgu?

Melīte. Atkal jau man netic!

Satvercaps. Protams, ka ne, ja tu runā tādas acīmredzamas aplamības!

Melīte. Bet kā lai es tev pierādu, ka nemeloju?

Satvercaps. Parādi man to pudeli, kurā dzīvo tārpiņš Šahinšahs, tad es tev ticēšu!

Melīte. Protams, ka es tev parādīšu, tikai vispirms man tā pudele ir jāatrod!

Satvercaps. Nu? Un kur to meklēt?

Melīte. Sāksim ar tuvāko apkārtni...

Satvercaps. Un pēc tam?

Melīte. Nu un pēc tam meklēsim arvien tālāk un tālāk.

Satvercaps. Un cik tālu tā?

Melīte. Kamēr atradīsim.

Satvercaps. Interesanti. Bet lai notiek – meklējam! Sāksim ar rūķa Nūķa pieliekamo kambari – tur ir pietiekami daudz dažādu burku un pudeļu!

Melīte. Burkas mums neder. Stiep šurp pudeles, bet es raudzīšu, vai kādā no tām nav apmeties tārpiņš Šahinšahs!

Satvercaps. Es gan arī pats pietiekoši labi redzu, bet lai būtu, ja tu tā vēlies! (Sāk stiept pudeles.)

Melīte (ieskatīdamās tajās). Nav... nav... nav... Te arī nav... (Utt.) Nu?...

Satvercaps. Nav?

Melīte. Pagaidām nav.

Satvercaps. Tad viss – pieliekamajā atlikušas tikai burkas...

Melīte. Bet vai tu labi visus kaktus izložņāji?

Satvercaps. Izskatās, ka tagad tu netici man!

Melīte. Nē, Satvercap – protams, ka es tev ticu... Kur vēl mājas tuvumā varētu būt pudeles?

Satvercaps. Pagrabā.

Melīte. Labi. Tad ejam uz pagrabu!

TĀLUMĀ IESKANAS RŪĶA NŪĶA DZIESMA.

Satvercaps. Ejam! Bet palīdzi man ātri visu nokopt, jo tur, kā rādās, nāk mans draugs Nūķis! (Kopā ar Melīti visu veikli nokopj.)

4. SKATS

UZNĀK RŪĶIS NŪĶIS AR SĒŅU GROZU.

Nūķis. Nu re... (Ieraudzījis Melīti, apraujas.)

Melīte. Laba diena, rūķi Nūķi!

Nūķis. Laba... Kas tas ir, Satvercap?...

Satvercaps. Rādās, ka pele.

Nūķis. Vai tu esi noķēris pelīti?

Satvercaps. Ne gluži. Tad jau drīzāk varētu sacīt, ka šī pelīte ir noķērusi mani. Vispār – iepazīsties – tā ir mana pusdraudzene Melīte!

Nūķis. Tiešām? Tu draudzējies ar šo pelīti?

Satvercaps. Pa pusei. Bet, kas zina – varbūt, ka mēs ar laiku kļūstam par īstiem draugiem.

Melīte. Jā, jā – es ceru, ka tā patiešām notiks!

Nūķis. Ļoti dīvaini... bet apsveicami... Nū tad... šim notikumam par godu es varētu uzciņāt jūs ar sēnēm!

Satvercaps. Paldies, draugs – man gan ļoti garšo sēnes, bet tu labi zini, ka es tās nekad neēdu.

Nūķis. Jā, protams, Satvercap – tev es ieliešu pienu!

Satvercaps. Bet vēlāk! Tagad mums ar Melīti ir neatliekamas darīšanas!

Melīte. Jā, Nūķi – mēs esam nolēmuši steidzīgi iziet pastaigāties. Bet, kad atgriezīsimes – labprāt nobaudīsim gan sēnes, gan pienu!

Nūķis. Nū... ja pastaigāties, tad pastaigāties... Tikai neaizklīstiet nekur tālu!

Satvercaps un Melīte. Mēs centīsimies! Gaidi! (Dziedādami prom.)

5. SKATS

NŪĶIS IEDEDZ SVECI UN SĒŽAS ŠĶIROT SĒNES. IZTĒLĒ VIŅAM PARĀDĀS RŪĶĪTE PUĶĪTE.

Nūķis. Ak, Puķīt...

Puķīte. Ak, Nūķīt...

Nūķis. Šķiet, vesela mūžība pagājusi, kopš tu man esi zudusi...

Puķīte. Vesela mūžība...

Nūķis. Vien domās es tagad varu tevi skatīt...

Puķīte. Vien domās...

Nūķis. Nez, kur tu tagad esi, Puķīt?...

Puķīte. Nez, kur...

Nūķis. Un, kas zina, vai tu vispār esi vēl dzīva...

Puķīte. Kas zina...

Nūķis. Var jau būt, ka kāds to patiešām zina...

Puķīte. Var jau būt...

Nūķis. Bet kā lai to uzzinu es?...

Puķīte. Kā?...

Nūķis. Jā, to es droši vien tā arī nekad neuzzināšu...

Puķīte. Neskumsti tik ļoti, mīlais Nūķi – var taču gadīties, ka es kādu dienu pēkšņi tomēr atrodos...

Nūķis. Ak, ja tas tā notiktu!... Vai atceries, kā mēs abi kādreiz kopā dziedājām?...

Puķīte. Atceros, mīlais... (Dzied.)

NŪĶIS DZIED KOPĀ AR VIŅU, LĪDZ PUĶĪTE IZGAIST.

Nūķis. Nav ko mocīt sevi ar atmiņām... Labāk iešu, mēģināšu pasnaust.
(Prom.)

2. CĒLIENS

6. SKATS

UZNĀK SATVERCAPS UN MELĪTE.

Melīte. Un kur tad Nūķis? Re, sēnes vien palikušas!

Satvercaps. Droši vien sašķiroja sēnes un devās uz otru istabu nosnausties. Viņš ap šo laiku parasti tā dara. Bet ko darīsim mēs?

Melīte. Tā... tā tad pagrabā Šahinšaha pudeles nav...

Satvercaps. Jā, to, šķiet, mēs noskaidrojām.

Melīte. Kur vēl varētu būt pudeles?

Satvercaps. Mājā – nekur.

Melīte. Nu, ja mājā tukšu pudeļu vairāk nav, tad jāķeras pie tuvākās apkārtnes!

Satvercaps. Un tā līdz pat pasaules malai?

Melīte. Ja vajadzēs, tad līdz pat pasaules malai!

Satvercaps. Vai tu maz aptver, dumjā pele, cik pasaulē ir pudeļu?!

Melīte. Esmu pārliecināta, ka ļoti daudz.

Satvercaps. Ļoti daudz? Ha! Viņa saka – ļoti daudz! To ir vairāk, nekā visas pasaules kaķi un peles savā mūžā spētu pārbaudīt!

Melīte. Nu gan tu pārspīlē. Esmu pārliecināta, ka kaķu un peļu ir vairāk nekā tukšu pudeļu. Nu vismaz tikpat daudz!

Satvercaps. Vienalga. Mēs abi netiksim ar tām galā!

Melīte. Nekas. Ja vajadzēs – sauksim talkā visas pasaules peles un kaķus!
 Satvercaps. Tu esi nelabojama...
 Melīte. Satvercap! Kas tā tur par pudeli?
 Satvercaps. Tas ir rūķa Nūķa svečturis.
 Melīte. Nē – es labi redzu, ka tā ir pudele!
 Satvercaps. Protams, ka tā ir pudele! Bet Nūķis to izmanto kā svečturi!
 Vai tad neredzi, ka tajā ir iesprausta svece?
 Melīte. Redzu. Un tomēr – tā ir pudele!
 Satvercaps. Tātad tu domā, ka tieši šajā pudelē ir paslēpies tārpiņš
 Šahinšahs?
 Melīte. Un kāpēc gan ne?
 Satvercaps. Tāpēc, ka uz tās stāv svece! Kā tad Šahinšahs var tur iekļūt
 un pēc tam – izlīst no turienes atkal ārā?
 Melīte. Satvercap!... Es jūtu... Tieši šajā pudelē mājo dižais burvis tārpiņš
 Šahinšahs!... Tagad es to droši zinu!...
 Satvercaps. Melo, ka aste kust!
 Melīte. Atkal jau man netic!
 Satvercaps. Ir jābūt trakam, lai tev šoreiz ticētu!
 Melīte. Labāk paskaties, cik šī pudele ir neparasta! Vai tu esi tādu vēl
 kaut kur redzējis?!

Satvercaps. Nu labi. Mēs jau varam noņemt sveci un apskatīties, kas tur
 iekšā – īpašas grūtības tas nesagādās. (Noņem sveci un atsprāgst.)
 Tur patiešām kaut kas ir...

7. SKATS

Šahinšahs. Šahhh!... (Parādās.) Šahhh!...
 Melīte. Tas ir viņš!...
 Šahinšahs. Šahhh!...
 Melīte. Tārpiņš Šahinšahs! Vai redzi, ka man vienmēr ir taisnība?! Vai
 redzi, ka es nekad nemeloju?!
 Šahinšahs. Šahhh!...
 Satvercaps. Un tu domā, ka šis tārpiņš tagad palīdzēs mums atrast rūķīti
 Puķīti?
 Melīte. Esmu pārliecināta par to!
 Šahinšahs. Šahhh!...
 Melīte. Vai varbūt tu man atkal netici?
 Satvercaps. Neticu. Bet pēdējo reizi.

Šahinšahs. Šahhh!...

Melīte. Esi sveicināts, o, dižākais no burvjiem, brīnišķākais no brīnišķajiem, skaistākais no skaistākajiem, gudrākais no gudrākajiem – tārpīņ Šahinšah!

Šahinšahs. Šahhh!... Suminu jūs, mani atbrīvotāji!

Melīte. Es esmu pelīte Melīte, bet tas ir mans draugs – kaķis Satvercaps!

Satvercaps. Jā, tas patiešām esmu es!

Šahinšahs. Kā lai es jūs atalgoju? Šahhh!...

Satvercaps. Ak, ko nu – tāds sīkums...

Šahinšahs. Nē, tas nav vis sīkums! Es taču biju iesprostots! Un, kad esmu iesprostots, es taču vairs nespēju burt! Un kas tas par burvi, kurš nespēj burt?!

Melīte. Mums ir tikai viens lūgums, o, dižais Šahinšah!

Šahinšahs. Šahhh! Runā!

Melīte. Mēs gribam atrast rūķa Nūķa pazudušo draudzeni rūķīti Puķīti!

Satvercaps. Jā!

Šahinšahs. Šahhh!... Pat dzirdēt negribu par to! Šahhh!... (Nozūd pudelē.)

Melīte. Bet, dižais Šahinšah!... Kāpēc tad tā?...

Satvercaps. Vai es tev neteicu, ka viņš mums nepalīdzēs?

Melīte. Pagaidi! Nejaucies pa vidu!

Šahinšahs (parādās). Kāpēc? Šahhh!... Un jūs vēl uzdrošināties vaicāt!...

Šahhh!... Tāpēc, ka vispirms šī nožēlojamā Puķīte nosauca mani...

Mani!... Vai varat iedomāties!... Dižo burvi tārpīņu Šahinšahu!...

Viņa nosauca mani... O! Šahhh! Šahhh!... Kauns pat atcerēties...

Viņa nosauca mani par pretīgo tārpīti!... Šahhh!... (Atkal pazūd pudelē.)

Satvercaps. Mjā...

Melīte. Un kas notika pēc tam, o, dižais Šahinšah?

Šahinšahs (parādās). Pēc tam es viņu kaut kur aizbūru! Vai varbūt jūs gribējāt, lai es neliekos ne zinis par šādu apvainojumu? Šahhh! (Pazūd pudelē.)

Satvercaps. Mjā...

Šahinšahs (parādās). Un tas vēl nebija viss! Šahhh! Jo drīz pēc tam tas pretīgais rūķis Nūķis ņēma un aizbāza manu mājokli ar vēl pretīgāku sveci! Šahhh! Un jūs vēl gribat, lai es par viņiem abiem te runāju?! Šahhh! Nemūžam! (Pazūd pudelē.)

Satvercaps. Mjā...

Melīte. Nezaudē dūšu... Uzklusi vēl brītiņu mūs, o, dižākais no dižākajiem, gudrākais no gudrākajiem, taisnīgākais no taisnīgajiem, cēlākais no cēlākajiem, daiļākais no daiļākajiem...

Šahinšahs (parādās). Pietiks, pietiks!... Esmu gatavs jūs uz klausīt, mani glābēji!...

Melīte. Vai tu to apsoli?

Šahinšahs. Šahhh!... Ja jau reiz esmu teicis, tad skaidrs, ka uz klausīšu!

Melīte. Un nepazudīsi pudelē, kamēr nebūsi mūs uz klausījis līdz galam?

Šahinšahs. Nē. Nepazudīšu.

Melīte. Un nepārtrauksi mani, kamēr es nebūšu beigusi?

Šahinšahs. Lai notiek. Nepārtraukšu. Šahhh!...

Satvercaps. Un varbūt tu pie reizes gribi ko ieēst?

Šahinšahs. Ieēst?... Taisnību sakot – par ļaunu nenāktu... Ko varat piedāvāt?

Satvercaps. Teiksim – pienu!

Šahinšahs. Neesmu sajūsmā.

Satvercaps. Un sēnes?

Šahinšahs. O!... Es dievinu sēnes!..

Satvercaps. Un kādas – tārpainas vai bez tārpiem?

Šahinšahs. Protams, ka bez! Tu taču nedomā, ka dižais burvis Šahinšahs mielosies kopā ar kaut kādiem tur parastiem tārpiem! Šahhh!

Satvercaps. Lūdzu piedošanu – te būs groziņš ar sēnēm, kuras neviens vēl nav baudījis!

Šahinšahs. Pateicos! (Metas virsū sēnēm.) Šahhh! Cik gardas! Bet tu stāsti – ēšana man netraucē klausīties!... Šahhh!...

Melīte. Un tā... Vispirms par Puķīti...

Šahinšahs. Šahhh!...

Melīte. Tu solīji mani nepārtraukt!

Satvercaps. Un ēdot dusmoties ir bīstami! Var aizrīties!

Šahinšahs. Šahhh! (Turpina ēšanu.)

Melīte. Varu derēt, ka Puķīte tevi apvainoja tikai tāpēc, ka pārbijās! Saproti? Rūķītes vispār ir ļoti bailīgas. Viņa nebija gaidījusi, ka šai skaistajā pudelē kāds dzīvo, tāpēc pārbijās un ātrumā pateica ne to, ko domāja! Ar rūķītēm tā gadās. Viņai no bailēm neatlika laika tevi kā nākas apskatīt! Vai saproti? Ja nebūtu šo baiļu, tad Puķīte saredzētu, cik tu patiesībā esi neparasti daiļš! Tā nu iznāk, ka vainīgas ir bailes, nevis viņa!... Nu – mazliet arī viņa, bet Puķīte taču ir jau pietiekoši sodīta, jo tu viņu aizbūri nezin kur, un tas ir

briesmīgi liels sods!... Tātad viņa savu vainu ir jau izpirkusi... Bet, kas attiecas uz rūķi Nūķi, tad viņš taču nezināja, ka tu atrodi tajā pudelē, kur viņš iesprauž sveci! Ja viņš būtu zinājis – viņš ne par ko nebūtu spraudis!... Bez tam – arī Nūķis jau ir šausmīgi sodīts, jo vai gan var būt briesmīgāks sods kā atņemt rūķim mīļoto rūķīti?!... Vai tu man nepiekrīti, o, dižākais no dižākajiem?

Šahinšahs. Viss?

Melīte. Pagaidām viss...

Šahinšahs. Man arī viss... Šahhh!... Citādi es pārēdīšos... Šahhh!...

Pateicos, mani glābēji... Šahhh!...

Satvercaps. Tikko tu vēlēsies, dabūsi vēl!

Šahinšahs. Pateicos... Es uzklausīju tevi... Šahhh!... Un atzīstu, ka tavos vārdos ir šis tas vērā ņemams... Šahhh... Šahhh!... Ja turklāt es ņemu vērā arī to, ka jūs ar krietno Satvercapu mani izglābāt... lai notiek – esmu ar mieru pagaidām piedot abiem noziedzniekiem... Šahhh!... Tātad jūs vēlaties, lai atgriežu rūķim Nūķim viņa draudzeni rūķīti Puķīti?

Melīte un Satvercaps. Jā!

Šahinšahs. Šahhh!... Viss būtu labi, ja vien es atcerētos, uz kurieni es to Puķīti esmu aizbūris... Bet tā nav liela nelaime... Izsauksim Puķītes parādību... un mēģināsim kaut ko uzzināt no tās... (Buras.) Šahinšahhh... Šahinšahhh... Šahinšahhh...

8. SKATS

IERODAS PUĶĪTES PARĀDĪBA.

Šahinšahs. Šahhh!... Šahhh!... Šahhh!... Atbilde man, rūķītes Puķītes parādība!

Puķīte. Dzirdi un paklausu, o, Šahinšah!...

Šahinšahs. Tā vajadzēja runāt, kad nebiji vēl aizburta, šahhh! Nu labi – par to citā reizē... Tagad pasaki man – uz kurieni īsti es esmu tevi aizbūris, ko?

Puķīte. Es nezinu, o, dižākais no dižākajiem...

Šahinšahs. Šahhh!... Tad paskaties apkārt un pasaki man, ko tu tur redzi!

Puķīte. Es redzu kailas un aukstas sienas, o, Šahinšah... Es redzu klintis un smiltis... Es redzu avotiņu burbuļojam alas dziļumā...

Šahinšahs. Skaidrs! Šahhh!... Tātad es esmu tevi aizbūris uz Aizmirstības alu!... Šahhh! Tagad atceros!... Kā tad – es viņu aizbūru tieši uz turieni!... Šahhh!... Labi, Puķītes parādība – vari pazust!...

PUĶĪTES PARĀDĪBA PAZŪD.

9. SKATS

IESKRIEN NŪĶIS.

Nūķis. Puķīt!...

Melīte. Tikai viņa vien vēl te trūka...

Nūķis. Piedodiet... man te pa miegam likās... ka es dzirdu Puķītes balsi...

Satvercaps. Mjā...

Nūķis. Nu... un ko jūs labu darāt?... Neesat izsalkuši?... Es te izšķiroju sēnītes... Nē, neesmu vis labi izšķirojis... Šī ir tārpaina... Un šī arī...

Šahinšahs. Šahhh! Tās nebūt nav tārpainas! Es, vienkārši, tās ēdu!

Nūķis. Tu?...

Satvercaps. Atļauj, draugs, tev stādīt priekšā dižāko no dižākajiem, daiļāko no daiļākajiem, gudrāko no gudrākajiem, taisnīgāko no taisnīgākajiem, augstsirdīgāko no augstsirdīgākajiem...

Šahinšahs. Nu jau pietiks... Pietiks...

Satvercaps. Vareno burvi tārpiņu Šahinšahu!

Nūķis. Ak tā?... Priecājos...

Šahinšahs. Es arī..

Satvercaps. Kuru tu gan aiz neuzmanības biji iesprostojis pudelē, uzsprauzdams Šahinšaha mājokļa izejai sveci...

Nūķis. Tiešām?... Nū... es atvainojos... Ļoti... Es nezināju...

Šahinšahs. Viss kārtībā, draugs – es vairs nedusmojos.

Melīte. Bet tagad Šahinšahs mums par prieku droši vien parādīs kādu sevišķi jauku brīnumu. Vai nav tiesa, o, dižākais no dižākajiem?

Šahinšahs. Lai notiek! Šahhh!...

Nūķis. Baidos, ka mani nekas vairs nespēs tā īsti iepriecināt...

Satvercaps. Nu, to mēs, cerams, tūlīt redzēsīm...

Šahinšahs. Es palūgšu klusumu, šahhh!... (Buras.) Šah, šah, šah, šahinšahhh... Šah, šah, šah, šahinšahhh... Šah, šah, šah, šahinšahhh...

PIE DURVĪM ATSKAN KLAUVĒJIENS.

Nūķis. Kas tur varētu būt?

Satvercaps. Es ielaidīšu!

Šahinšahs. Šahhh!... Bet es pagaidām no jums atvados! Ja ko vajag – meklējiet mani šai pudelē!... Šahhh!... (Pazūd pudelē.)

Satvercaps un Melīte. Paldies tev, Šahinšah!

10. SKATS

KLAUVĒJIENS ATKĀRTOJAS.

Satvercaps. Acumirkli! (Atver durvis.) Lūdzu, ienāciet!

IENĀK RŪĶĪTE PUĶĪTE.

Puķīte. Labvakar... Es nez kāpēc atrados tur ārā... aiz durvīm... Kas noticis?... Nūķi...

Melīte. Nekas tāds.... Viņš vienkārši ir nedaudz apstulbis, jo tu taču biji aizburta prom uz dažiem gadiem...

Puķīte. Aizburta?

Melīte. Tikai necenties kaut ko atcerēties, jo tu biji aizburta uz Aizmirstības alu!

Nūķis. Puķīt!... Vai tā ir taisnība, ka tā esi tu?...

Puķīte. Man tā liekas...

Satvercaps. Ja liekas, tad sasītas.

Nūķis. Puķīt!...

Puķīte. Nūķīt!... (Apkampjas ar Nūķi.) Tagad es jūtu, ka ilgi esmu bijusi projām...

Satvercaps. Šķiet, ka pienu mums sev nāksies ieliet pašiem.

Melīte. Galu galā – tā nav liela nelaime, ja ņem vērā, ka beidzot mēs esam īsti draugi!

Satvercaps. Jā, Melīt... Lai gan – kas tu par Melīti?... Vissvētākā Patiesīte!